Κυριακὴ Β’ Ματθ. «Πέτρου καὶ Παύλου τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων»
(Ματθ. 16, 13-19)
29 Ἰουνίου 2008

Σήμερα, ἀδελφοί, ἑορτὴ τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν πρώτων καὶ κορυφαίων στὴν ὁμάδα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, εἶναι ἄξιο καὶ δίκαιο καὶ πρέπον νὰ σταθοῦμε πρῶτον μὲν στὴν διακήρυξη τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» δείχνοντας ἔτσι τὴν ποιότητα καὶ τὴν δύναμη τῆς πίστεώς του καὶ δεύτερον στὴν προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «Μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ» (Α’ Κορ. 11-1).

Ἡ συνάντηση τοῦ Πέτρου μὲ τὸν Χριστὸ στὴν λίμνη τῆς Γεννησαρὲτ ἦταν γι᾽ αὐτὸν εὐκαιρία, γιὰ νὰ γίνη ἀπὸ ψαρᾶς «ἁλιέας ψυχῶν» καὶ νὰ κερδίση αἰώνια δόξα καὶ αἰώνια ζωή. Ὁ Κύριος βραβεύοντας τὴν πίστη του, «Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», πάνω στὴν ὁποία θὰ στήριζε καὶ θὰ θεμελίωνε τὴν Ἐκκλησία Του, ἔδωσε σ᾽ αὐτὸν πρῶτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους τὸ χάρισμα νὰ συγχωρῆ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων. Τὶ καὶ ἂν ὑπῆρξαν στιγμὲς πτώσεως, ὅταν βυθίστηκε στῆς ἀρνήσεως τὰ σκοτάδια καὶ τρεῖς φορές, μπροστὰ στοὺς ὑπηρέτες, μὲ ὅρκο ἀρνήθηκε τὸν Διδάσκαλο; Βρῆκε τὸν δρόμο του, «ἔκλαυσε πικρῶς», μετενόησε καὶ μετὰ τὴν Ἀναστάση τοῦ Διδασκάλου ἀνέλαβε τὴν διαποίμανση τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ καὶ Τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγη «βόσκε τὰ ἀρνία μου», «ποίμαινε τὰ πρόβατά μου», «βόσκε τὰ πρόβατά μου» (Ἰωάν. 21, 15-17). Γι᾽ αὐτὸ ὁ Πέτρος μὲ τὶς ὁδοιπορίες του καὶ τὸ ἀκατάπαυστο ἀποστολικὸ κήρυγμά του ἐβόσκησε τὰ ἀρνία τῆς πίστεως. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ὅργωσε μὲ τὰ πόδια του ὄχι μόνο τὴν Ἰουδαία γῆ καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ τὴν Ῥώμη «ἐβόσκησε τὰ ἀρνία τοῦ Θεοῦ». Καὶ ἔγινε «ὁ ἐκλεκτός, ὁ ἐξαίρετος, ὁ πρῶτος τῶν μαθητῶν», ποὺ μὲ τὸ φρικτὸ μαρτύριό του ἐπισφράγισε τὴν πίστη του. Σταυρώθηκε ἀναπόδα καὶ παρέδωσε τὴν ἁγία ψυχή του στὰ χέρια τοῦ ἀγαπημένου Διδασκάλου.

Ἀλλὰ τί νὰ ποῦμε, ἀδελφοί, γιὰ τὸν ἄλλο κορυφαῖο Ἀπόστολο, «τὸν πρῶτον μετὰ τὸν ἕνα», τὸν Παῦλο, ποὺ ἀπὸ διώκτης τῶν Χριστιανῶν, μὲ τὸ θαῦμα τῆς Δαμασκοῦ ἔγινε ὁ πιὸ ἐνθουσιώδης κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου. Πόσο δεν ὑπέφερε τὸ ἀσθενικό του σῶμα γιὰ τὴν δόξα τοῦ Χριστοῦ! Ἔκανε τέσερεις μεγάλες περιοδεῖες· διέσχισε μὲ τὰ πόδια του ἢ καὶ μὲ μικρὰ καὶ ἀνασφαλῆ πλοῖα ξηρὲς καὶ θάλασσες καὶ περιόδευσε ὅλες σχεδὸν τὶς χῶρες τῆς Μεσογείου.

Ἂς τὸν ἀκούσουμε διηγούμενον ὅσα ὑπέστη γιὰ τὸν Ἰησοῦ. «Κόπους πολλούς,

μαστιγώσεις σὲ μεγάλο βαθμό. Φυλακίσεις, κινδύνους θάνατον, ῥαβδισμούς, λιθοβολισμό, ναυάγια στὴ θάλασσα, ὁδοιπορίες, κινδύνους ἀπὸ ποταμούς, ἀπὸ ληστές, ἀπὸ ἀλλοεθνεῖς καὶ ἀπὸ ὁμοεθνεῖς συνανθρώπους κ.λπ.» (Β΄ Κορινθ. 11,24-26). Πολλὰ ὑπέφερε τὸ ἀσθενικό του σῶμα στὶς τέσσερεις μεγάλες περιοδεῖες ποὺ ἔκανε καὶ διέδωσε τὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ πέρα ἀπὸ τὸ ἀκατάπαυστο κήρυγμα ἔβρισκε τὸν χρόνο νὰ γράφη καὶ ἐπιστολὲς γιὰ νὰ στηρίζη τοὺς χριστιανούς. Τοῦ «ἡγιασμένου, τοῦ μεμαρτυρημένου, τοῦ ἀξιομακαρίστου», Ἀποστόλου Παύλου ἡ καταπληκτικὴ δράση διακόπηκε ἀπὸ τὸν αἱμοχαρῆ αὐτοκράτορα Νέρωνα στὴ Ῥώμη, ὅταν συνελήφθη ὑπ᾽ αὐτοῦ καὶ ἀποκεφαλίσθηκε.

Ἀλλὰ τὸ ἔργο του συνεχίστηκε καὶ συνεχίζεται. Μὲ πολλὴ ἀγάπη μᾶς προτρέπει· «Μιμηταί μου γίνεσθε». Ἂν τὸ ἀποφασίσουμε, θὰ μοιάσουμε μὲ τοὺς «τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τῆς πίστεως τοὺς κήρυκας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, τοὺς καθαιρέτας τῆς πλάνης», ὅπως οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος. Καὶ θὰ διακηρύττουμε σὰν τὸν Πέτρο ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ θὰ γίνουμε σὰν τὸν Παῦλο μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «ἔπαθε ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α’ Πέτρ. 2-21).

Ἀρχιμ. Ν. Κ.